

Alina Pietrăreanu

**Să trăiești
cu o presiune constantă**

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

Redactare: Victor Cobuz
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrații copertă: Ruxandra Luchian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIETRĂREANU, ALINA

Să trăiești cu o presiune constantă / Alina Pietrăreanu. – Pitești:

Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3633-1

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

1

— De când i s-a dat voce femeii, cuvintele și-au pierdut adevăratele sensuri. Singura poziție a femeii ar trebui să fie în genunchi, la picioarele bărbatului. Neopropaganda de azi ne va duce înapoi în trecut, pe când femeia avea drepturi egale cu bărbatul și a mușcat din măr și omul a căzut din Rai. Făcătoarea de suferință, de boală, de moarte. Vom face femeile supusele noastre și omenirea va cunoaște adevărata iluminare. Iar cele care ni se opun vor pieri.

Bărbații conectați la Rețea aplaudă și urlă „Amincel“. Marele D. zâmbește victorios în cameră și iese. Mereu se deconectează imediat după discurs, ca să îi lase pe bărbați să savureze cuvintele lui și să îl adore fără nicio jenă. Iar bărbații savurează cuvintele lui și îl adoră fără nicio jenă, fiecare din camera lui plină de fum și de pete de bere. Se simt puternici și hotărâți și fiecare se uită la sine în căsuța de pe ecran, surprins și emoționat. Da, astăzi i se așază bine părul, dar niciunul nu se dă de gol în fața celorlalți că îi pasă. Bărbații din Rețea sunt singurii bărbați adevărați din România.

2

Barul e plin. România s-a calificat în finală la Euro și toată lumea a ieșit să sărbătorească. Toți intelectualii de stânga ai Bucureștiului cumpără IPA la draft și își dau shoturi de absint între ei. Sofia le

zâmbește tuturor și șterge spuma de pe halbă cu un șervețel. Astăzi e prima ei zi single din ultimii doi ani. Încă poartă inelul de la David ca să pară că are verighetă, altfel viața de chelneriță ar fi de nesuportat, mai ales într-o seară ca asta. Oricum e. Bea un shot și își verifică telefonul. 30 de mesaje pe grup. O să ajungă și gașca pe la 10. Mai bea un shot și se duce cu berile la masa dinspre poartă.

— Meciul are astăzi rolul cathartic pe care îl avea tragedia în vremea grecilor antici. Galeria de astăzi sunt o întrupare unu la unu a corului, iar arbitrul, în rolul corifeului...

— Cafeaua la cine? îi întrerupe Sofia discursul marelui critic de la revista *Mema Veche*.

— Aici, îi răspunde zâmbind, ia și tu loc cu noi.

— Nu acum.

— Hai, insist!

Ar vrea să îi vorbească despre consimțământ, dar i s-ar răspunde să se relaxeze, să nu mai ia totul în tragic. Nu mai e naivă ca anul trecut, când s-a angajat. Oamenii aștia au doctorate în consimțământ, dar nu se deranjează să le mai și aplice.

— O să mă așez după ce va câștiga România campionatul.

Râsete. Sofia pleacă nu neapărat mulțumită, dar măcar amuzată. Se ascunde în spatele barului și își mai verifică telefonul. Niciun mesaj. Intră pe chat cu David și citește ultima conversație cu el.

David

nu mi ai zis nimic despre ultima poezie.

Eu

iarta ma pe mine ca invatam

David

sa stii ca nu am aratat poeziile astea
nimanui in afara de tine. eu am incredere
in tine si e foarte dureros sa nu zici nimic.
in ultima vreme abia imi raspunzi

Eu

imi e greu sa citesc mereu despre cat de mizerabila si inutila e viata ta cand vin de la munca si tre sa invat pentru bac. apropo daca tot te plictisesti pe acasa ai putea sa inveti si tu pentru bac

David

te stresezi prea mult cu bacul asta. stii si tu ca il iei

Eu

nu david nu stiu. ai putea incerca sa ma intelegi. sunt oboșita și stresată și tu mă certi că nu ți am citit poezia

David

nu mă simt prea bine. vorbim când te calmezi

Eu

sunt cât se poate de calma. și stii ceva? m am saturat de egoismul asta. nu mai am chef de baieti care asculta \$uicideboy\$ toata ziua și scriu poezii triste. tre sa te trezești la realitate. am și eu problemele mele și nu mai vreau una în plus.

David

vrei sa ne despartim?

Eu

exact.

David

hai să ne vedem să vorbim despre asta

iubire. Bumble apare pe ecran ca spuma care trebuie îndepărtată ca să te bucuri alături de aproapele tău de o bere cinstită.

6

Sofia se trezește greu dimineața. Dă *snooze* de cinci ori, apoi adoarme la loc și se trezește panicată după vreo oră. Dar în dimineața asta nici după o oră nu mai merge. Când deschide ochii camera încă se învârte. E cu gândul la visul ciudat. Era pe un vârf de munte și striga, dar nu o auzea nimeni. Și muntele se dărâma sub strigătul ei și vedea de sus cum le cad pietre în cap tuturor oamenilor pe care îi iubește și încerca să nu mai strige, dar a făcut-o în continuare până s-a trezit.

Dă să se ridice. Simte că toți bolovanii din vis i-au căzut ei în tot corpul. Se târâște până la baie, se uită în oglindă și vomită în veceu. Se mai liniștește, face un duș, vomită iarăși.

Verifică telefonul. Pe grup sunt niște selfie-uri cu ea și cu restul. Nu își amintește când le-a făcut. Dă să îl sune pe David și nu poate. Mai încercă o dată și își aduce aminte că l-a blocat aseară. O apucă iar plânsul, dar se abține. E doar slăbită fizic acum, nu regretă că a luat decizia asta.

Își dă seama că azi la trei trebuie să se vadă cu gașca să pună ultimele detalii la punct. Se duce să se îmbrace și încearcă să își amintească noaptea trecută. Gol.

Ghenadie a ajuns primul, ca de obicei, și așteaptă. Apare Alexandra, cu dreadurile ei colorate.

— Yo, ai adus șosetele?

— Neața, Alex! Ai adus banii?

Alexandra scoate un teanc de bancnote de 100 de lei. Ghenadie scoate o punguță și i-o dă. Ea le scoate și și le pune imediat în picioare.

— Bombă!

— Mai fac afaceri cu tine.
 — Ăștia n-au ajuns?
 — Sofia a scris că întârzie și Radu cu Mara sunt dubioși în ultima vreme.

— Uite-l pe Radu!

— Neața, *people!*

— Îți plac șosetele mele?

— Marfă.

— Ce ai, mă? Ești mahmur? intervine Ghenadie.

— M-am uitat la filmele lui Hitchcock toată dimineața.

— Știi că Tippi Hedren din *The Birds* i-a refuzat avansurile lui Hitchcock și asta a înlocuit păsările mecanice cu unele reale chiar în ziua filmării fără să o anunțe? Țipetele alea sunt reale, man. Și, mă rog, a amenințat-o că îi distruge cariera și din astea.

— Alex, de unde știi tu? Poate a mințit și ea pentru atenție. Hitchcock e genial.

— Scuze, Radu, am uitat că suntem feminiști până aflăm că artiștii noștri preferați erau nașpa cu femeile.

— În fine, erau alte vremuri.

— Da, ai zice că juma' de secol mai târziu ar fi imposibil ca Lars von Trier să facă aceleași lucruri, nu? insistă Alexandra.

— Lasă-l, măi, el o să se poarte frumos cu femeile când o să facă el filme, nu? zice Ghenadie. Radu, o să te porți frumos, da?

— Logic. O să vadă ele ce frustrant e să fii actriță principală la cel mai bun regizor din țară și el să nu se dea deloc la tine. Abia aștept să le văd dezamăgirea pe față după ce terminăm de filmat.

— Bine, Radule, ți-ai mai revenit. Începusem să-mi fac griji că filmele alb negru sunt *brain damaging* pentru tinerii din ziua de azi, râde Alexandra.

— Primul meu film o să fie alb negru, o zi din viața unor bătrâni din azil după ce le pune cineva droguri psihedelice în cafea.

— De ce alb negru?

— O să vezi.

Dar discuția cinematografică e oprită de apariția Sofiei, dată cu mai mult rimel și cu cercăne mai mari decât de obicei.

— Yo, Sofia, *come to mama* să te pupe! Ai sunat-o pe Iulia?

— Hello! Nu, de ce?

— Păi credeam că veniți împreună.

— Nu știu nimic de ea.

— A! V-ați pupat toată seara și credeam că vă combinați. Dar ok.

— Stai, Alexandra, despre ce vorbești?

— Ghenadie, nu mai râde ca prostul și du-te tu acasă la Iulia să vezi ce face. Mai trebuie să vină Mara și suntem toți.

— Mara nu vine azi, intervine Radu.

— De unde știți, domnule regizor? De ce nu ne-a scris pe grup?

— Nu știu, frate, nu sunt secretarul ei, mi-a zis să vă zic.

Radu scoate telefonul și face câțiva pași în afara grupului. Alexandra vrea să se ducă după el, dar o oprește Sofia:

— Stați așa, m-am pupat cu Iulia toată noaptea? Pe bune?

Sofia întreabă, dar nu îi răspunde nimeni. Ceilalți par încurcați și se uită la ea cu o privire ciudată. Simte că îi revine răul. Nu poate să își amintească nimic. Dar dacă ăștia nu fac mișto de ea și chiar s-a pupat cu Iulia noaptea trecută, e o proastă și nu mai pune alcool în viața ei pe limbă. Mereu face numai tâmpenii când bea. Iulia nu merită așa ceva.

Iulia e în anul întâi la Litere și stă la cămin cu încă 3 fete în cameră. Când a plecat de acasă, din Iași, era hotărâtă să facă în capitală o revistă de critică literară și să inventeze un nou curent literar, bazat pe sinestezia dintre muzică și literatură, dar nu a făcut nimic. Și-a cumpărat un synth și mai bagă tek pe la petreceri obscure după ce se prăjesc prea rău DJ-ii invitați. Ea a intrat în gașcă prin David, fostul Sofiei, pe care îl știe din liceu, de la FILIT.

Când ajunge Ghenadie, o găsește singură în cameră zdrobind multe pastile colorate pe birou.

— Iulia, ce naiba faci?

— Dacă nu ieși acum din camera mea, chem poliția!

— *What?* Ești sigură că vrei să chemi poliția?

— Ieși sau te omor!

Ghenadie iese. Se plimbă o vreme prin fața căminului, apoi se duce înapoi la punctul de întâlnire cu gașca, în fața la TNB. Îi găsește pe toți stând pe iarbă, vorbind aprins despre zilele săptămânii.

— Lunea ar trebui să fie zi liberă pentru toată lumea, fiindcă are un potențial traumatic pentru mulți oameni, spune Sofia. Eu nu îmi iau niciodată ture lunea și sunt liniștită toată săptămâna.

— Ba joia ar trebui să fie zi liberă, e la mijlocul săptămânii și lumea are nevoie de o pauză, zice Radu.

— Stați așa, de ce nu miercurea?

— *People*, Iulia nu e bine, intervine Ghenadie.

— Unde e?

— M-a dat afară. Părea nedormită și avea ochii roșii. Și părea că explodează.

— Și de ce ai plecat? întrebă Sofia nervoasă.

— Nu poți să te bagi cu japca în viața omului.

— Ba poți, mă duc eu.

Dar când ajunge Sofia, Iulia nu mai e în cameră. Le găsește în schimb pe două dintre colegile ei uitându-se la *Bravo, ai stil!* pe laptop și mâncând pufuleți cu pizza. Le întrebă de Iulia.

— Nu știu, fată, când am ajuns noi ea nu mai era.

— Ok.

— Auzi, știi ceva? Are de gând să se mute? E *cringe* rău în ultima vreme, plus că ni s-a cam luat să strângem noi după ea.

— Ați putea să o întrebați ce are.

— Dacă ar vrea să ne spună, ne-ar spune.

Sofia se întinde să ia un pufuleț cu pizza și le dă din greșală toți pufuleții peste laptop, apoi pleacă. Nu neapărat mulțumită, dar măcar amuzată.

Se plimbă prin fața căminului, prin spatele căminului, pe holurile căminului. Iulia nicăieri. Se pune în fund pe bordura din fața căminului

și așteaptă. Se gândește cum pot oamenii să stea unii lângă alții și să nu comunice unii cu alții. Se întreabă de ce le e frică să vorbească cu celălalt. Oprește o mașină lângă ea și geamul dinspre șofer se deschide.

— Pisuțo, vrei o țigară?

— Dacă vreau, miau și singură.

— Ce ești așa înțepată, să mor eu?! Zici că am vrut să-ți iau nu să-ți dau.

— OK.

— Hai, dă-mi și mie numărul tău de telefon și te iert.

Strada e goală. Se lasă seara și doar farurile mașinii luminează trotuarul. Sofia simte ceva ce nu a mai simțit de când era acasă. De când ea cu mama ei încă stăteau cu tatăl ei. Simte frică.

— Hai, urcă! Nu te speria de mine, eu sunt mai direct așa. Dar chiar îmi plac, n-am mai văzut o fată așa ca tine. Câți ani ai, 20?

Sofia tace și se gândește. Nu îi vine niciun gând în cap. Dacă scoate telefonul, poate îl enervează și mai rău.

— De ce taci?

Tipul ridică geamul. Sofia rămâne nemișcată. Se deschide portiera și tipul coboară. Un bărbat în tricou alb, cu un tatuaj pe brațul lucrat. Sofia citește tatuajul în timp ce el se așază lângă ea pe bordură. Scrie „Isabela“ cu litere ondulate.

— Cine e Isabela?

— Mama la copii.

— De ce nu mă lași în pace?

— Vreau să fumez o țigară cu tine. Ce, n-am voie?

Sofia se ridică și începe să alerge în sus pe scara de incendiu a căminului. E cea mai proastă decizie pe care putea să o ia, se gândește. Dacă vine după ea, s-a terminat. Dar tipul nu vine. Îi strigă că e ne bună de legat și se urcă în mașină. Probabil se întoarce la Isabela. Sofia urcă în continuare, ajunge sus, pe cămin, îi tremură picioarele. E sus, e bine. E foarte obosită. Se întinde pe spate. Simte o mână rece pe frunte. Deschide ochii.

— Iulia!

— Iartă-mă, am văzut toată faza. N-am auzit ce zicea, dar mă bucur că ești bine.

— A, uau, și nu te-ai gândit să cobori să mă ajuți, nu?

— Sofia, trebuie să îți spun ceva. Iulia nu mai există.

7

— Nietzsche spunea că bărbații ar trebui antrenați pentru război, iar femeia pentru a naște soldați. Orice altceva e sminteală. Eminescu, poetul nostru național, Luceafărul poeziei românești, scrie că, îngăduiți-mi să vă recit câteva versuri cu adevărat sublime: *Femeia? Ce mai este și acest măr de ceartă,/ Cu masca ei de ceară și mintea ei deșartă,/ Cu-nfricoșate patimi în fire de copilă,/ Cu fapta fără noimă, când crudă, când cu milă,/ A visurilor proprii eternă jucărie?! Un vis tu ești în minte-i și astăzi te mângâie,/ Iar mâne te ucide.* În aceeași perioadă de glorie a neamului românesc, marele critic Titu Maiorescu a ținut un discurs la Ateneul Român în care spunea că „femeia e incapabilă de dezvoltare, oricât ar încerca să-și dezvolte inteligența, ea nu va reuși; ba chiar, cu timpul, ea se tâmpește și tinde către idiotism.“ Cum am putea noi să îi contrazicem pe niște oameni ca ei, cărămizi de bază ale culturii românești și internaționale? Noi, care nu le ajungem nici până la unghia de la degetul mic în ceea privește erudiția, capacitatea intelectuală, meritele, pe scurt, valoarea?

„Amincel. Amincel. Marele D. președinte!“ strigă bărbații conectați la Rețea.

— Cu bucurie vă anunț că societatea noastră secretă se mărește pe zi ce trece. Să le urăm bun venit celor trei noi membri! Bun venit în adevărata voastră familie, bărbați adevărați și hotărâți, care v-ați luat inima în dinți și ați pornit cu dreptul pe calea adevărului etern.

Ropote de aplauze din spatele ecranelor. Marele D. așteaptă să se liniștească aplauzele și privește satisfăcut prin ochelarii mari de soare pe care îi poartă tot timpul la ședințe. Apoi continuă cu dicția lui perfectă: